

γεροκοκκαλιάρης ό, Πελοπν. (Οϊτυλ.)

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ ἐπιθ. κοκκαλιάρης.

Γέρων λίαν ισχνός, ό όποίος διατηρεῖ σχεδόν τὸ δέρμα καὶ τὰ όστᾶ του: *Νίκησ' ό πάππος μου τόν πάππο σου τὸ γεροκοκκαλιάρη* (ἐπωδὴ λεγομένη πρὸς μικροὺς παῖδας, διὰ νὰ μὴ φοβῶνται, όταν ἀστράπτῃ καὶ βροντᾷ).

γεροκολασμένος ό, ἐπίθ. σύνθηθ. γιρουνκουλασμένους βόρ. ιδιώμ.

Έκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ κολασμένος, μετοχ. τοῦ ρ. κολάζω.

Γέρων κακός καὶ διεφθαρμένος σύνθηθ.: *Βρὲ τὸ γεροκολασμένο, τί πῆγε κ' ἔκαμε!* σύνθηθ. *"Ακου ν' ἀκούσης τί τοὺς ἐσκάρωσε ό γεροκολασμένος!* Πελοπν. (Γαργαλ.) *Διάκε τὴ Χώρα ό γεροκολασμένος νὰ δεκροπιῇ καὶ νὰ γυρίζῃ μὲ τίς πριμαδόνας!* (διάκε τὴ Χώρα = μετέβη εἰς τὴν Χώραν, τίς πριμαδόνας = χορευτρίας λαϊκῶν κέντρων) Πελοπν. (Παιδεμ.) *"Ακου τί λέει ό γεροκολασμένος!* (ὕβρις) Πελοπν. (Βασαρ.)

γεροκομεῖο τό, γηροκομεῖο λόγ. κοιν. γεροκομεῖο κοιν. γιρουνκουμείου βόρ. ιδιώμ. γεροκομεῖε Τσακων. γεροκομειό Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γαργαλ. Κίτ. Μάν. Παιδεμ. Τριφυλ. κ.ά.) γιρουνκουμειό Στερελλ. (Υπάτ.)

Έκ τοῦ Βυζαντ. οὖς. γηροκομεῖον. Πβ. καὶ γεροντοκομεῖο.

1) Οἶκος εὐγηρίας κοιν. καὶ Τσακων.: *Τὸν ἐπῆγαν — τὸν ἔβαλαν — τὸν ἔκλεισαν 'ς τὸ γεροκομεῖο. Δὲν εἶχε παιδιὰ καὶ πέθανε 'ς τὸ γεροκομεῖο. Τὸ γεροκομεῖο μᾶς περιμένει κοιν. Δὲν ὑπάρχουν πολλὰ γηροκομεῖα 'ς τὴν Ἑλλάδα λόγ. κοιν. Κι 'ς τοῦ γιρουνκουμείου νὰ πᾶς, λιφτὰ θέλ'ς βόρ. ιδιώμ. Θὰ σὶ στείλουν 'ς τοῦ γιρουνκουμειό Στερελλ. (Υπάτ.)* *Τὸ θεθερό του δὲν ἤθελε νὰ δόνε γλέπη βροστά του καὶ τὸν ἔβαλε 'ς τὸ γεροκομεῖο!* Πελοπν. (Γαργαλ.) *Δὲ μὲ θέλ' ἡ νυφαριά μου 'ς τὸ σπῖτι νὰ κάτσω κοδά της καὶ θὰ μὲ κλείσῃ 'ς τὸ γεροκομεῖο* Πελοπν. (Παιδεμ.) *"Η σῆμ. καὶ Βυζαντ. Ἰδ. Δουκάγγ. εἰς τὴν λ. «γηροκομεῖον».* 2) Σκωπτικῶς, οἰκία εἰς τὴν όποίαν ζοῦν πολλοὶ γέροντες συγγενεῖς ἢ πολλοὶ ἀδελφοὶ ἢ ἀδελφαὶ μεγάλης ἡλικίας ἄγαμοὶ πολλαχ.: *"Εκεῖ μέσα εἶναι σωστό γεροκομεῖο πολλαχ.: "Εγινε τὸ σπῖτι τους γεροκομειό* Πελοπν. (Ἀρκαδ.) *"Εχουμε πέντι γιρόντια 'ς τοῦ σπῖτ' τώρα, τοῦ κάναμι γιρουνκουμείου Εὐβ. (Ἀκρ.)* *Μοῦ κουβάλησε 'ς τὸ σπῖτι τὴ μάνα της μὲ τίς θειές της καὶ τσι δγὸ καὶ τὸ κάνανε γεροκομειό 'δῶ μέσα* Πελοπν. (Παιδεμ.) *Βρῆκε ἡ δυχατέρα μου γέρους 'ς τὸ σπῖτι πὸν πῆγε. Βρῆκε πεθερὰ καὶ πεθερὸ καὶ θειά. Σωστό γεροκομειό* Πελοπν. (Γαργαλ.) || Ποίημ.

Τώρα μὲ τοῦ Μάη τὴν ἡλιοχαρὰ

λέω πὼς ξανανιώνει, λέω σὰ νὰ γελᾷ

τὸ γεροκομεῖο τὸ γειτονικό

Δ.Οικονομίδ., εἰς τὴν Ἀνθολογ. Η. Ἀποστολίδ., 281. Συνών. γεροντοκομεῖο. 3) Ἰδιαιτέρον διαμέρισμα μοναστηρίου, προοριζόμενον διὰ τὴν περιποίησιν γηραιῶν μοναχῶν, οἵτινες δὲν ἔχουν ιδίους ὑποτακτικούς, εἶναι δὲ ἀνίκανοι νὰ περιποιηθοῦν ἑαυτοὺς Ἀθ. 4) Ποσὸν κτημάτων προοριζόμενων διὰ τὴν συντήρησιν τῶν γερόντων, διὰ τὸ όποῖον προνοοῦν οἱ ἴδιοι Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. γεροκόμι 1. 5) Μεταφ., γέρων ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν Πελοπν. (Κίτ. Μάγ.) *"Επαδρεύτῃ κ' ἐπῆρε ἓνα γεροκομεῖο. Ἐκατάδησε γ' ἡ γεροκομειό. Συνών. γεροκόμι 4.*

καὶ ὡς τοπων. Ἀθῆν. Πελοπν. (Πάτρ.)

γεροκόμι τό, Λευκ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γιροκόμι Ἦπ. (Πωγών.) γιρουνκόμ' Ἦπ. (Πλατανούσ. Πωγών. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχυρ. Κολάκ. Λιδωρίκ. Υπάτ. Φθιώτ. Φωκ.) γεροκόμιο Ἦπειρ. (Ξηροβούν. Πάργ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.) — Α. Ταρσούλ., ἐν Ν. Ἑστ. 1 (1927), 397 — Λεξ. Δημητρ. γηροκόμιο Λεξ. Αἰν. γηροκομὶό Πελοπν. (Βούρβουρ. Κλειτορ. Κυνουρ. Τριφυλ.) Πληθ. γεροκόμια Πελοπν. (Ἀναβρ.).

Έκ τοῦ ρ. γεροκομῶ. Ὁ τύπ. γεροκόμιο ἐκ συσχετισμοῦ πρὸς τὸν πληθ. γεροκόμια. Ἡ μετάθεσις τοῦ τόνου εἰς τὸν τύπ. γεροκομειό ἐκ συμφυρμοῦ πρὸς τὸ γεροκομειό < γεροκομεῖο, μορφολογικῶς καὶ σημασιολογικῶς πλησιέστατον.

1) Ποσὸν κτημάτων κυρίως, ἀλλὰ καὶ χρημάτων προοριζόμενων διὰ τὴν συντήρησιν γερόντων, δι' ὃ προνοοῦν οἱ ἴδιοι ἢ καὶ τὰ ἐνῆλικα τέκνα τῶν Πελοπν. (Κίτ. Κλειτορ. Κυνουρ. Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.: *Οἱ γέροντες ἐπάρασι τὸ γεροκόμι τους κ' ἐκάτσασι στή βάδα* Κίτ. Μάν. *"Εκρατήσασι δγὸ περιβόλια γιὰ γεροκόμι αὐτόθ. Τοῦνε δώνει τὸ γεροκόμι τους καὶ μαζεῦει τὴ βεριουσία αὐτόθ. Τό 'χει τὸ γεροκόμιο του ό γέρος Κυνουρ. Ἐσὺ ἀκόμα δὲ σαραδάρισε καὶ τὸ γεροκομειό τό 'χεις 'ς τὴ βάδα αὐτόθ. Ἡ γριὰ κυράτσα ἔχει τὸ γεροκομειό της, γι' αὐτὸ τήνε τηρᾶνε λίγο (γριὰ κυράτσα = μάμμη)* Κλειτορ. Συνών. γεροβόσκι, γεροκομεῖο 4, γεροντομοίρι, γεροντοτροφί, γεροτροφί. 2) Ἡ φροντίς, ἡ περιποίησις γερόντων, συγγενῶν ἢ ἄλλων Ἦπ. (Πάργ.) Λευκ. Πελοπν. (Ἀναβρ. Βούρβουρ. Τριφυλ.) Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) — Α. Ταρσούλ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: *Τὸ δικό σου τὸ γεροκομειό θὰ 'χω γ'ώ; Τριφυλ. Τὰ 'χω γιὰ τὸ γεροκομειό μου Βούρβουρ. Τὰ βαστάει γιὰ τὰ γεροκόμια του Ἀναβρ. Ἐχου γιρουνκόμ' 'ς τοῦ σπῖτ' Φθιώτ. Φωκ. Γρήγορα θὰ τοῦ φύγῃ καὶ θὰ μείνῃ μαγκούφης δίχως γεροκόμιο, νὰ χτυπᾷ τὸ ξερό του Α. Ταρσούλ., ἐνθ' ἄν. || Ἀσμ.*

Μὰ θέλεις κι ὅλους τοὺς δικούς νὰ μπαίνουν καὶ νὰ βγαίνουν, ἄλλοι νὰ βγαίνουν 'ς τὸ γιαντρώ κι ἄλλοι 'ς τὰ γεροκόμια (μοιρολ.) Λευκ. 3) Ὁ μικρότερος υἱὸς τῆς οἰκογενείας, ὅστις θὰ ἀναλάβῃ κατὰ τὰ κρατοῦντα ἔθιμα τὴν περιποίησιν τῶν γονέων εἰς τὰ γηρατεῖα τῶν Στερελλ. (Λιδωρίκ.) 4) Γέρων ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν καὶ ἔχων ἀνάγκην τῆς φροντίδος τῶν ἄλλων Ἦπ. (Ξηροβούν. Πλατανούσ. Πωγών. κ.ά.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Κίτ. Κυνουρ. Μάν. Τριφυλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχυρ. Υπάτ. Φθιώτ. Φωκ.): *"Εχω τὸν ἄντρα μ' ἄρρωστο. ἔγινε κακὸ γεροκόμ' Πωγών. Ἀμ' τί; θὰ σ' ἔχω γιὰ γεροκόμιο; Νὰ πᾶς νὰ δουλέψῃς Βούρβουρ. Ἐχω κἀνὰ δγὸ γεροκομειό 'ς τὸ σπῖτι μου καὶ μοῦ 'χει βγῆ ἡ Παναγία Τριφυλ. Νέος εἶσαι σὺ ἢ γεροκόμι; Κίτ. Μάν. Εἴμαστι ὅλ' γιρουνκόμια 'ς τοῦ σπῖτ' Πλατανούσ. Ἐχου δγὸ γιρουνκόμια γιὰ φύλαμα αὐτόθ. Τ' ἄλλουτισ'νὸ τοῦ γιρουνκόμ' ἤθιλι νὰ παντριφτῇ (ἄλλουτισ'νὸ = ό εἰς ἄλλην ἐποχὴν ἀνήκων, ό παλαιός) Αἰτωλ. Νὰ πᾶς νὰ πιάσῃς δουλειὰ καὶ νὰ μὴ θαρῇς πὼς θὰ σὲ βάλουμε γιὰ γεροκόμιο Κυνουρ. Γίῃ'κα γιρουνκόμ', πιδι μ', τώρα! Ἀχυρ. Γίῃ'κι ντίπ γιρουνκόμ' οὐ μπάμπας! αὐτόθ. β) Ἀσθενικὸν καὶ γηραλέον πρόβατον μὴ δυνάμενον νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ὑπόλοιπον ποῖμνιον Ἦπ. (Πωγών. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀχυρ. Κολάκ. κ.ά.): *"Εχου πολλὰ γιρουνκόμια σπῖτ' μ' σήμερα! Ἀχυρ. Ἐχεις πολλὰ χοντρικά; Ἐχω δγὸ τρία γιρουνκόμια (χοντρικά = μεγάλα ζῶα, ὡς βόες, ἵπποι, ἡμίονοι) Πωγών. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Μάν.)**

γεροκόμισμα τό, Ἀθῆν. Κρήτ. Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.) γιρουνκόμ'σμα Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Μακεδ. (Βέρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γεροκομίζω, ὁ παρὰ τὸ γεροκομῶ.

Ἡ περὶ τῶν γερόντων φροντίς, ἡ περιποίησις γέροντος ἐνθ' ἄν.: *Τί θὰ τὴν κάνης τὴ μάνα σου, ὅταν θὰ 'ναι γιὰ γεροκόμισμα;* Ἀθῆν. Ἀρρώστησε καὶ κρεββατώθηκε ἡ μάνα μου κ' εἶναι τώρα γιὰ γεροκόμισμα Γαργαλ. Οἱ παπποῦδες θέλ' νι γιουγκόμ'σμα. Ποιός θὰ τ'ς ἀναλάβῃ; Ἀχρ. Πῆγιν ζ' γόρη τ'ς γιὰ γιουγκόμ'σμα κὶ δὰ τ'ς γράφ' τοῦ μαγαζι παναθιό τ'ς (θὰ τῆς κληροδοτήσῃ τὸ μαγαζί) Βέρ. Συνών. γεροκόμι 2, γεροντοκόμισμα.

γεροκόμος ὁ, Ἀθ.

Τὸ Βυζαντ. οὐς. γεροκόμος, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἀρχ. γη-ροκόμος. Πβ. Κ.Κόντ., Ἀθηνᾶ 19 (1907), 37.

Μοναχὸς ἐπιφορτισμένος μὲ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν ἐν γένει ὑπηρεσίαν τοῦ γηροκομείου τῆς μονῆς.

γεροκομῶ σύνθηθ. γεροκομάω Ἡπ. (Ξηροβούν.) γεροκομοῦ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γεροκομῶ μα Τσακων. (Χαβουτσ.) γεροκομοῦρ ἐνι Τσακων. γεροκομάου πολλαχ. γι-ρουκουμῶ Ἀλόνν. γιρουκουμάου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γι-ρουγκ'μάου Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ἀόρ. ἐγεροκομήκα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. γηροκομῶ. Πβ. καὶ γεροντοκομῶ.

1) Τρέφω καὶ περιποιῶμαι γέροντας, κυρίως τοὺς γονεῖς, ἀλλὰ καὶ ἄλλους γέροντας συγγενεῖς ἢ ξένους σύνθηθ. καὶ Τσακων.: *Ἡ Καν-τινιὼ ἔχει δυὸ γριές, τὴ μάνα της καὶ τὴ θειά της, ποὺ τίς γεροκομάει Πελοπν. (Γαργαλ.) Ποιός θὰ σὲ γεροκομᾷ, ὅδε θὰ γεράσῃς;* Κρήτ. *Τὰ πιδιὰ σ' φύβγαν! Ποιός θὰ σὲ γιουγκομήσῃ* Στερελλ. (Κολάκ.) *Τοῦνι γιουγκόμ'σα τοῦ biθιρὸ μ' ἰγὼ ὅπου ἐπριπι Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ἐχει καλὰ παιδιὰ καὶ θὰ δόνη γεροκομήσουνε Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Παίρνει σὺγάβρο γιὰ νὰ τότε γεροκομήσουνε Πελοπν. (Κλειτορ.) Γεροκομεύμαστε μὲ τὴ γριά μου Πελοπν. (Βούρβουρ.) Τσίρε θὰ μὲ γεροκομήσῃ;* (ποιός θὰ μὲ γεροκομήσῃ;) Τσακων. (Χαβουτσ.) *Ἐτίου ποῖε θὰ ντὶ γεροκομή;* (ἔσένα ποιός θὰ σὲ γεροκομήσῃ;) Τσακων. *Ἐζοῦ νι ἐγεροκομήκα* (ἐγὼ τὸν ἐγεροκόμησα) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Ἰσὺ θέλεις τοῦ ἱταίρι σου νὰ παίξῃς, νὰ γελάσῃς κ' ἐγὼ θέλω τοῦ ἱταίρι μου νὰ γιουγκομηθοῦμι Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐβάστον πάντα τὸν θεόν, γιὰ τοῦτον τὰ παιδιὰ μου ἀνάγιωσά τα μὴ χαρά, ποὺ μὲ γεροκομοῦσιν (ἀνάγιωσά τα = τὰ ἀνέθρεψα) Δ.Λιπέρτ., Τζιμπριώτ. Τρα-ούδ., 3, 92.—Ποίημ.

Πᾶμε 'ς τὸ κρεββατάκι μου | νὰ σὲ γεροκομήσω, δὲν θέλω νὰ σ' ἀφήσω

Α.Βαλαωρ., Ἐργ. 2, 84.

β) Περιποιῶμαι γέροντα μοναχὸν μὴ δυνάμενον νὰ περιποιῆται ἑαυτὸν Ἀθ.: *Ἐγὼ θὰ σὲ γεροκομήσω κὶ δὲ θὰ σ' ἀφήσω νὰ πᾶς 'ς τὸ γεροκομεῖο.* 2) Συντηρῶ τινα μὴ ἐργαζόμενον ἕνεκα ἡλικίας ἢ ἀσθενείας ἢ καὶ ὀκνηρίας Πελοπν. (Γέρμ. Κυνουρ. κ.ἀ.): *Κακόμοιρα, νὰ μ' ἀκοῦτε ὅ,τι λέω, γιὰτὶ ἀλλιῶς δὲν ἔχω ὄρεξη νὰ σᾶς γεροκομάω* (πρὸς παιδιὰ). *Γιὰτὶ δὲ δουλεύεις; Νὰ σὲ γεροκομοῦμε θέ-λεις* (πρὸς παιδίον ὀκνηρὸν) Γέρμ. β) Διατρέφω γηραλέον καὶ ἀσθενικὸν ζῶον Πελοπν. (Κυνουρ.): *Ἄιντε τώρα, νὰ 'χῃς σκοτοῦρες καὶ νὰ γεροκομᾷς καὶ τὸ παλιομούλαρο.*

3) Ἀμτβ. διέρχομαι τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν περιποιούμενος ἑμαυτὸν Π.Νιρβάν., ἐνθ' ἄν.: *Δὲν παντρεύομαι ἐγὼ, πατέρα! Ἐγὼ θὰ γηροκομήσω μὲ τὸ Κυρατσώ. Τά 'χομε εἰπωμένα!*

γεροκονομῶ Σέριφ. — Μ.Λελέκ., Ἐπιδόρπ. 1, 244.

Ἐκ συμφυρμού τῶν ρ. γεροκομῶ καὶ οἰκονομῶ.

Γεροκομῶ 1, ὁ βλ. ἐνθ' ἄν.: *Οἱ γυναῖκες των, ὅσο ἤσανε νυφάδες, τὸν ἐγεροκονομάγανε καλὰ τὸ γέρο Μ.Λελέκ., ἐνθ' ἄν. Τὰ παιδιὰ τ' ἀγάπαγε πολὺ. Λοιπὸν τῶν ἔδωσε ὅ,τι εἶχε, μὲ τὴν παρατήρησιν νὰ τὸν γεροκομήσουν ὅσο ζῇ αὐτόθ.*

γερόκορμος ὁ, ἐπίθ. ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γερός καὶ τοῦ οὐς. κορμί.

Ὁ ἔχων ὑγιὲς σῶμα: *Κανένας σφουγγαῶς δὲ μένει γερόκορμος* Ν.Ἐστ. 18 (1935), 713. Συνών. γερόσωμος.

γερόκοττα ἡ, σύνθηθ. γιρόκοττα Στερελλ. (Μύτικ. κ.ἀ.)

Ἐκ τοῦ θεμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. κόττα.

Ὅρνις μεγάλης ἡλικίας ἐνθ' ἄν.: *Ἐσφαξα νιὰ γερόκοττα καὶ τὴν ἔκανα βραστή γιὰ ν' ἀποκρέψουμε Πελοπν. (Γαργαλ.) Δυὸ γερόκοττες κ' ἔνα γόκορα τὰ λαιμοπίνιξε ἡ ἄλουποῦ Πελοπν. (Βερεστ.) || Παροιμ. Ὅσ' ἀξίζει μιὰ γερόκοττα δὲν ἀξίζουν σαράδα πουλλακίδες* (ἐπὶ γυναικὸς ὠρίμου, ἡ ὁποία εἶναι προτιμότερα πολλῶν νεωτέρων διὰ τὴν σύνεσιν ἢ τὴν πεῖραν, ἰδίως περὶ τὰ ἐρωτικά) Πελοπν. (Ξηροκ.) *Μιὰ γερόκοττα ἀξίζει γιὰ δέκα πουλλακίδες* (συνών. πρὸς τὴν προηγούμενην) Πελοπν. (Μεσσην.) *Πλεό-τερες πουλλακίδες σφάζονται πέρι γερόκοττες* (πέρι = παρά: περισσότεροι νέοι πεθαίνουν, ἐπειδὴ εἶναι ἀπρόσεκτοι εἰς ζητήματα ὑγιεινῆς, παρά γέροντες) Πελοπν. (Γαργαλ.)

γεροκουδέλα ἡ, ἀμάρτ. γεροκουέλ-λα Κύπρ. (Δάλ. κ.ἀ.)

Ἐκ τοῦ θεμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. κουδέλα.

Πρόβατον θῆλυ μεγάλης ἡλικίας: *Μιὰ γεροκουέλ-λα ἄκουσέν τες τζ' ἐπολοήχην τζαὶ λαλεῖ τους Δάλ. || Ἀσμ. Μὲν τσαὶ περηφανεύκεσαι, γιὰτ' ἐν κ' εἶσαι κοπέλ-λα τσαὶ τὰ βυζιά σου κρέμονται σὰν τὴν γεροκουέλ-λαν* Κύπρ.

γεροκούκιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. γεροκούκιστος Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γερά καὶ τοῦ ἐπίθ. κουκκιστός, παρὰ τὸ ὁποῖον καὶ κοκκιστός.

Ἐπὶ ἰχθύων ἢ τυροῦ, ὁ προσφάτως κοκκισθεὶς, ἐπιπά-σθεις δι' ἄλατος, ὁ πολὺ ἄλμυρός.

γεροκουκούλωμα τό, Θράκ. (Σαρ. Ἐκκλ.)—Χρ.Πα-παχριστοδ., Θρακ. ἡθογραφ. 3, 38.

Ἐκ τοῦ θεμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. κουκούλωμα.

Ὁ μεταξὺ ἀτόμων προκεχωρημένης ἡλικίας γάμος ἐνθ' ἄν.: *Ἐ παπᾶ, αὐτὰ ἔχ' νὰ τὰ γεροπαντρέματα, τὰ γεροκουκου-λώματα... μασκαριλίκι, μὰ χρειάζομενο* Χρ.Παπαχριστοδ., ἐνθ' ἄν.

γεροκουλούκι τό, ἀμάρτ. γεροκουλούντζι Κύπρ. γε-ροκούλουγκο Κύπρ.

Ἐκ τοῦ θεμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. κουλούκι.

Νευραλγία παρουσιαζομένη εἰς ἡλικιωμένα ἄτομα.

γεροκουμπάρος ὁ, Πελοπν. (Βερεστ. κ.ἀ.) γιρουκ'βά-ρους Στερελλ. (Φθιώτ.) Θηλ. γιρουκ'βάρα Στερελλ. (Φθιώτ.)

Ἐκ τοῦ θεμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. κουμπάρος.

Ἀτομον μεγάλης ἡλικίας τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἀνάδοχος ἢ παράνυμφος ἐνθ' ἄν.